

Csáky Anna

Végtelen szerelem

Nem múlik: végtelen,
nincs forróbb érzélem,
véled kezdődött a vágy, a féktelen,
villámlik, mennydörög,
vulkánok, égkörök
örvénye forr velem.

Kérleltem Istenem,
csak hozzád elvigyen,
hadd omoljak karjaidba, s hitt nekem,
teremtő égi láng,
szépség, mit felkínált
véled, Mindenem.

*Együtt álmodunk már holdas éjjel,
ég a lelkünk, s csillagútra száll,
csókolunk is örült szenvedéllyel,
fenn a mennyben nincsen bú s halál.*

Rügybontó hajnalon
ajkaddal ajkamon
szíved dobbanását lázban hallgatom,
a rózsza felsikolt,
ha csókkal kelti hold,
míg ébred nappalom.

*Szárnyalunk – két gyöngymadár – a fényben,
szél repít az égbe s még tovább,
nagy szerelmet nyújt nekünk az Éden:
vágynak színes álomi honát.*

Elnézem arcodat,
tündéri kép fogad:
hosszú életeddel vésett karcolat,
minden búd s bánatod,
örömöd, száz Napod
rajta most átragyog.

Tűnődés

Fájdalom-e
vagy bölcs belenyugvás,
ahogy a fa elengedi
összel a levelet?
Mert itt már a hideg,
s peregve hull a lomb,
reszketeg,
és eljön a szél is,
felkapja sorra mindegyiket.
Zizeg a sok levél
finom, halk neszezéssel
a földre le.
Halálos tánca ez a létnek,
tán könnyek-e?
Nézem, ahogy bólint,
ring az ág,
s beszívom a párolgó avar
enyészet-dús
illatát.

Vándor-idő

Ma indul el a gyöngy-madár,
a Nap – Hold fényei kísérik,
nem öleli már a nyár,
nem emeli fel az égit,
messze száll az őszi széllel,
ráfeszülnek tollai,
csőre suttogását még az éjjel
egyszer fogjuk hallani.
Elhaló hang lesz, szinte csend,
s villanó káprázat csupán
a fény idelent
a sok gyöngy után.

Az őrzők

Levetkőznek halkan a kertben a fák,
sok ezer levelet küldnek a széllel
a didergő, száraz, sápadt füveknek,
beterítve lágyan a hűlő földet,
s a közelgő tél előtt tisztelegve.
Lombgerebennel táncol az ember,
hajtja a csóktalan szél kerekét,
e fájdalom, jaj-dús nyikorgó dallam,
a halk zizegés, bús, lágy-neszű hullás,
a haldokló szépség most elbűvöli.
Átsír a fákon az ősz, zúg jajongva,
nem rémület, vész vagy riadó-zengés,
nem a szél verése recsegő ágon,
csak az évszak búcsúzik elesetten:
tört fényű szemei félig lehunyva,
aláfuttatva rozsdaszín erekkkel.
És mielőtt eldől e láz-teli vég harc,
keményet rúg még a dicső porondon,
a lehulló lomb pedig betakarja,
s kivont kardokkal őrzik, állva a fák,
a tiszteletére épp levetkőzők.